

Bolj za staro kot mlado

PETER KOLŠEK

Trpljenje mladega Igorja
režija **Brane Bitenc**
RTV Slovenija
sreda, 22. 11. 2006

televizijski celovečerni film

Da je bil televizijski celovečerec, ki je po strukturnih parametrih mladinski film, predvajan v terminu za odrasle filmoglede, ne more biti samo stvar pompozne nacionalne samozavesti (Poglejte, po dolgem času smo naredili kompletan film! Čeprav je treba takšno ambicijo z vsemi štirimi podpreti.), ampak gre za notranjo logiko stvari. Kajti Trpljenje mladega Igorja je v resnici film za odrasle! No, predvsem za odrasle. Načelno je seveda tako, da je vsak dober otroški ali mladinski film zmeraj tudi (pedagoška, sociološka, kulturološka) komunikacija s svetom odraslih, toda za obojestranskega gledalca mora

biti izpolnjen en pogoj: da pripada ufilmani subjektivni pogled na svet izključno neodraslemu univerzumu. V tem primeru se to ni zgodilo. Gledamo sicer mladostnike in tipizirane relacije med njimi, a impulzi, ki jih poganjajo, prihajajo iz sveta »nad« njimi.

Scenarij Zdravka Duše je sociološko panoramski. Vključiti želi čim več vzorcev moralnih in družbenih ravnanj, v katere odraščajo otroci: od ljubezenskega varanja do podkupovanja, od konservativizma, vezanega na lovsko mentaliteto, do fragajstovstva, kakršno premore objezerski lokalec Danilo. Ponudba je tukaj vsekakor večja od povpraševanja: mladi akterji je večji del sploh ne opazijo, zato je film fabulativno preveč atomiziran (in predolg). Iniciacija »trpečega« junaka Igorja poteka skozi dve glavni preizkušnji: realni situaciji mora

prilagoditi svojo indoktrinirano ekološko zavest (ribe ne plavajo v najlepši vodi, a vsaj ne kadijo), in drugič, določeno koruptivno ravnanje sodi v rutiniran življenjski day-dam (z izsiljenim denarjem si Igor dokupi Nadjino naklonjenost). »Cinično« soočanje z realnostjo je pravzaprav vznemirljivejši del tega filma, a žal deluje težno: Igor do spoznanj ne prihaja po poti notranjega dozorevanja, ampak prek zunanje intervencije (kako je z ribami v resnici, mu spredeva prodajalka rib).

Režija Braneta Bitenca je skušala ekvilibrirati med tem, kar si naj o odraščanju mislimo odrasli, in tem, kako naj bi ga čutili otroci. Srečno sožitje obeh principov je redko; na primer tedaj, ko se dekleta pogovarjajo o tisti usodni »točki« na telesu (morda je za ušesom), ki je fantje ne smejo odkriti. Res pa je tudi to, da je uspešen, emocionalno empatičen mladinski film redka dobrina.